На все село хвалився маляр Коваленко, що як то він гарно малювати вміє. От раз і дума він: "Малював я досі все те, що кожен знає, — дурний, і той знає, що то таке собака, що кітка, що коняка. І кожен маляр се намалює, хоч певне не так, як я. Де вже їм — хоч-би Якимові Сатуненкові — нехай і в голову собі не кладе рівнятися зо мною. Та все не те! Хотілося-б мені змалювати таке, чого у нас ніхто й не бачив, оттоді вже ніхто зо мною не зрівняється. Читав я якось (на лихо собі він був письменний) у Святому Письмі, як святого Данила цар Дарій звелів укинути в рів, де леви були. А лев се такий звір, кажуть, що йому й рівного нема, цар над усяким звіром. Змалюю я його!"

Оттак поміркувавши, узявсь до роботи: малював, малював і таки змалював. Як подивиться на свою роботу, то серце в його аж грає, а сам тільки усміхається. Зустрівшись із дияконом Онисієм, вже не втерпів, щоб не похвалитися своєю роботою, але не каже, що саме намалював.

— А, се цікаво, вельми цікаво! — каже диякон, ходім покажеш.

Прийшли.

— Добрий собака, добрий, що й казати! Ти такий саме майстер, як я диякон! — каже диякон і се вже в його найбільша хвала була. Але Панько образився.

— Я думав, каже, що ти більше розумієшся на малярстві, аж бачу… Се лев — от що!

— Чом же ти мені не сказав, що се лев? — аж розсердився диякон та й пішов геть.

Приходить до Панька соцький Демко. Глянувши на малювання — аж руками сплеснув.

— Ну й митець же ти, Паньку! От утяв, дак утяв — собака наче живісінький!

Панько його вилаяв, бо ніхто не розумів його кебети! Отже, щоб ніхто не помилявся і не хибив, а відразу зміг би Панькову умілість зрозуміти, він узяв та й підписав: "Се лев, а не собака!" Однак його лихо хіба на половину поменшало. Бо читати письма окрім диякона та старого Шурубури ніхто не вмів до пуття і кожен вважав його лева за собаку. То мусів він так робити, що ще гість рота не роззявить, а він уже говорить йому:

— Се, друже, лев, а не собака!